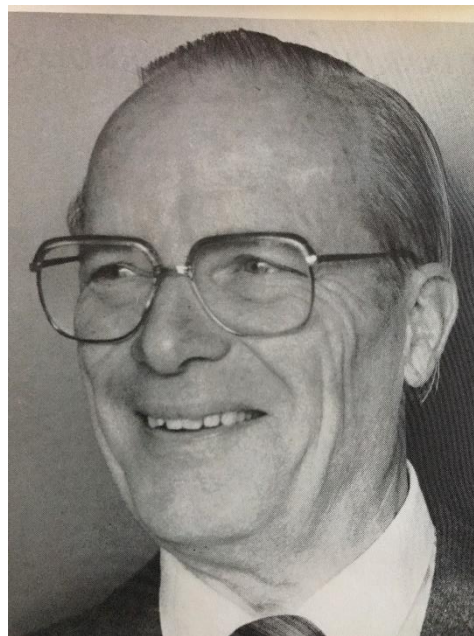

Op de afscheidsdienst voor Kees Boelhouwer in januari 2023 sprak Jacob Moulijn de volgende tekst, die met zijn toestemming op de CHG-website is geplaatst.

Beste familie, beste vrienden/ vriendinnen van Kees Boelhouwer,

Een maand geleden kreeg ik het bericht dat het met Kees niet goed ging. Dat was een schok. Tot aan dat moment hadden we het idee dat hij in een goede gezondheid verkeerde en we wilden zijn 100-jarige verjaardag feestelijk vieren. Helaas is dit niet meer mogelijk.

In dit memoriam wil ik Kees Boelhouwer voor het voetlicht brengen vanuit het perspectief van een leerling, later collega, in zijn Amsterdamse periode.

Kees was een veelzijdige en inspirerende hoogleraar. Ik ontmoette hem de eerste keer in 1964. Dat is dus bijna 60 (!) jaar geleden. In die tijd was ik me aan het oriënteren over de richting van mijn afstuderen. Hij vertelde enthousiast over de nieuwe ontwikkelingen in zijn vakgebied, de chemische technologie. Hij overtuigde me om bij hem af te studeren. Ik heb er nooit spijt van gehad.

Over de hoogleraar Kees Boelhouwer is veel te vertellen. Hij is afgestudeerd aan de Technische Hogeschool Delft. Daar was hij lid van de staf van prof. Waterman. Die groep was top in de wereld op het gebied van de analyse en conversie van natuurlijke grondstoffen (biomassa, vetten, aardolie). De groep heeft een grote rol gespeeld bij de ontwikkeling van de suikerindustrie, Shell, Unilever en andere bedrijven. Kees was de naaste medewerker van Waterman. Op de foto ziet u Kees met vier leden van de technische staf.

Eind 50er jaren was het tot in de tweede kamer duidelijk dat er in Nederland te weinig mensen waren met een technische opleiding en dat het technisch onderwijs sterk moest worden uitgebreid. Besloten werd om een opleiding Chemische Technologie te starten in Amsterdam.

Dat was op zijn zachtst gezegd een uitdaging. Kees werd uitgekozen om deze uitdaging aan te gaan. Hij is in 1961 in Amsterdam benoemd als hoogleraar met als opdracht het oprichten van een vakgroep chemische technologie. Hij was een jonge hoogleraar: 38 jaar.

Op de foto ziet u het laboratorium, gerealiseerd door twee aanliggende schoolgebouwen samen te voegen, grondig te renoveren en aan te passen aan de nieuwe functie. Het moet een gigantische klus zijn geweest om hier snel een werkend, eigentijds laboratorium van te maken.

De volgende foto is uit de begintijd van de vakgroep. Kees staat tevreden te kijken naar één van de eerste nieuw gekochte apparaten.

Het laboratorium staat midden in een stadswijk. Voor een chemische technologie laboratorium is veiligheid altijd cruciaal. Kees was zich daar zeer van bewust. Op de foto ziet u een oefening van de bedrijfsbrandweer. Onder toezien van Kees wordt een oliebrand succesvol geblust.

Chemische technologie is een breed vakgebied. Kees slaagde erin om de universiteit te overtuigen dat er naast een hoogleraar chemische technologie (Kees) een hoogleraar Fysische Technologie moest worden benoemd (eerst prof. Tinus Tels, later opgevolgd door prof. Jan Fortuin).

Kees had een passie voor wetenschap. Hij vond goed wetenschappelijk werk de basis van een universitaire vakgroep chemische technologie. Hij begon zeer snel met het aantrekken van promovendi. Een promotie eindigt met een proefschrift. Op deze foto bekijkt Kees het eerste exemplaar van mijn proefschrift. Let ook op de kleding. Kees is duidelijk het best gekleed.

De eerste onderwerpen die Kees aanpakte hadden een relatie met zijn vroeger werk in Delft. Dat geldt ook voor het onderwijs. Hij gaf in Amsterdam een college chemische proceskunde. Daarin lag een duidelijke link met het werk dat destijds bij de Watermangroep werd verricht (goede wetenschappelijke onderbouwing, oog voor de praktijk). Ik heb de aanpak van Kees gevolgd en later in Delft heb ik het verder uitgewerkt in het leerboek Chemical Process Technology.

Kees was een trendsetter op het gebied toegepaste katalyse, maar hij zag ook de grote waarde van bioproceskunde. Hij startte een kleine waterzuiveringsgroep, die zich later ontwikkelde tot een meer omvangrijke biotechnologie sectie. Dit is weer een illustratie van de kracht van Kees om zijn medewerkers de vrijheid te geven nieuwe onderwerpen te bewerken en daar een succes van te maken.

Kees heeft zijn hoogleraarschap in Amsterdam vervuld tot aan zijn pensionering. In 1985 volgde ik hem op als hoogleraar. Op de foto ziet u drie generaties hoogleraren Chemische technologie: Kees Boelhouwer die ik opvolgde en in het midden Freek Kapteijn, afgestudeerd en gepromoveerd bij onze vakgroep, die mij weer opvolgde in Delft.

In de periode in Amsterdam heb ik Kees als persoon goed leren kennen. Hij was een creatieve, inspirerende hoogleraar. Hij gaf zijn mensen een grote vrijheid wat zich uitbetaalde. Hij was een empathische persoon die goed overweg kon met alle geledingen (wetenschappelijke staf, technische en administratieve staf en studenten). Onder zijn leiding was het een vakgroep waar het prettig werken was.

Na zijn pensionering bleef hij geïnteresseerd in het wel en wee van de vakgroep. Hier ziet u een foto van een receptie in het nieuwe gebouw. Het ziet er heel gezellig uit.

De volgende foto van dezelfde receptie laat een onderonsje zien van drie hoogleraren. Links van Kees zit prof. Jan Fortuin, die de sectie Fysische technologie leidde.

De laatste foto is betrekkelijk recent. Het is een bezoek dat Floor en ik een jaar geleden brachten aan Kees en Adrie. Tot het laatst was Kees vrolijk en vertelde uitgebreid over vroegere tijden. Hij was altijd een goede verteller.

Graag had ik hem weer eens opgezocht. Helaas is dat niet meer mogelijk.

Kees, we zullen je missen.